

2. Vodenje med Rimom in Madridom

Ustanovitelj Opus Dei – življenjepis sv. Jožefmarija Escrivája.

30. Okt. 2023

[↗ Nazaj na kazalo](#)

Komaj šest tednov so imeli delavce hiši in že je pošla zaloga denarja, namenjenega za gradbena dela v Villi Tevere. To očeta seveda ni presenetilo, vendar ga je skrbelo, ker medtem ni našel nobenega novega vira financiranja ali prihodkov. Naj

se zgodi karkoli, gradnje ni nameraval ustaviti. Po njegovem razumevanju je bilo to, kar se je dogajalo, nedvoumno znamenje, da je treba iti naprej še z večjo vero, in tako je spodbujal člane Generalnega sveta:

Tudi tukaj smo v hudih denarnih škripcih – hvala Bogu – in v veri prepričani, da je treba na vsak način nadaljevati s temi materialnimi deli, ki so čudovito orodje za naš jutri, ki je tako blizu, da se ga lahko dotaknemo. Podrobnosti bom podal v naslednjem pismu. Človeško gledano ni izhoda. A izhod je treba najti. In storiti vse, kar smo si zadali. Želim, da se z večjo gotovostjo kot kdajkoli zatekate k brezmadežnemu Marijinemu Srcu: Sub tuum praesidium! ...^[1]

Čez tri dni jim znova piše:

V gmotnih stiskah, ki jih prestajamo, ni druge poti, kot da uporabimo vsa

nadnaravna sredstva in izčrpamo
človeška [...].

Boga prositi, torej, in tolkač vihteti.
Tu je mnogo dela in velike
perspektive. Zaradi pomanjkanja
denarja se stvari ne sme opuščati:
treba je najti novce!

Naj posebej tisti v Molinovieju za ta
namen opravijo devetdnevnicu k
Materi lepe ljubezni.^[2]

Minil je še mesec dni in oče je pisal
svojim sinovom v Mehiko:

Rim, 29. avgust 1949

Naj Jezus varuje te moje sinove. [...]

Álvaro je pred slabim mesecem odšel
v Španijo, da bi ugotovil, ali lahko
nekoliko ublažimo gmotne skrbi, ki
nas tarejo v Italiji. Ne vem, v kolikšni
meri bo našel rešitev, saj jim, hvala
Bogu, tudi tam teče voda v grlo.^[3]

Takšna drža pogumnega optimizma
sredi otipljivega in očitnega
pomanjkanja je značilna za
podjetnika velikega duhovnega kova.
A še bolj osupljiva je njegova
pripomba ob ugotovitvi, da je
revščina stiskala Delo vsepovsod:
***Hvala Bogu, pravi, so tudi v Španiji
na tesnem z denarjem in jim voda
teče v grlo.***^[4]

V tistih trenutkih so oče in njegovi
duhovni otroci začeli še bolj kruto
trpeti naznanjeno ***resnično uboštvo,***
navdušujoče uboštvo. Laus Deo!

^[5]Uboštvo, ki je bilo prostovoljno in
ljubeznivo sprejeto skupaj z vsemi
svojimi posledicami: skrb, lakota,
tesnoba, bolezen, nevšečnosti in
napori, zaspanost in nespečnost ...
ter veselje, red, delavnost, ponižanja,
vedrost in asketski boj, obenem pa
molitev, polna vere, ljubezni in
upanja. Za vse to, kar je bilo tik pred
tem, da izbruhne, se je vnaprej
zahvaljeval, zavedajoč se, da mora v

tem življenju še veliko narediti, kot je nadvse preprosto izpovedal svojim sinovom:

Jaz pa sem naivno mislil, da lahko že umrem! To bi bilo zares preveč udobno.^[6]

* * *

Če se ozremo nazaj, si ne moremo kaj, da nas ne bi presenetila ustanoviteljeva neprestana potovanja v letih 1946 do 1949. Tri leta je hodil sem in tja, iz Madrida v Rim in iz Rima v Madrid. V tem času je bilo zabeleženih sedem potovanj; sedmič zapusti Madrid 23. aprila 1949. S tem dnem se namreč ustali v Rimu, in če odtlej napravi kak apostolski skok, se vselej vrne v svojo bazo, to je v Villo Tevere. Predtem sta tako Rim kot Madrid izmenično terjala njegovo navzočnost. Več kot tristo pisem je ohranjenih iz obdobja med junijem 1946 in junijem 1949. To dopisovanje jasno priča o

privlačnosti Rima, se pravi njegovih aktivnosti in dela v Italiji, kjer je bilo stekališče njegovih moči. Po drugi strani pa je njegovo navzočnost v Madridu vedno zahtevalo kaj nepričakovanega ali izrednega, v splošnem neizogibni dogodki.

Na podlagi povedanega dejansko dobimo vtis, da so bili razlogi, ki so ga obvezovali k potovanjem, skoraj vedno neprijetni. Zato se ne gre čuditi, da če je ustanovitelj moral tekati sem ter tja, tega ni počel prav rade volje. Junija 1946 se je vkrcal na ladjo *J. J. Sister* na prošnjo Álvara del Portilla, ki se je čutil »iztrošenega« od stalnega pritiskanja na rimsko kurijo s ciljem, da bi ta izdala postopek za odobritev *novih oblik*. Novembra istega leta se je moral vrniti, ker je šlo za podelitev *decretum laudis*. Dvanajst mesecev pozneje ga je poplava prošenj, ki je grozila s popačenjem narave *svetnih ustanov*, znova prisilila k odhodu iz Madrida.

Slednjič, spomladi 1949, pa se je moral spoprijeti z gradbenimi deli na centralnem sedežu.

Po drugi strani je v pismih, ki jih je iz Rima pošiljal v Madrid, opazna ustanoviteljeva skrb, ko je skušal na vsak način pomagati pri številnih zadevah vodenja, ki jih ni mogel urediti neposredno iz Rima. Včasih se zdi, da se Generalnemu svetu opravičuje za svojo dolgotrajno odsotnost (***saj vidiš, da bo treba moje bivanje v Rimu podaljšati***);^[7] včasih pojasnjuje razloge za svojo zamudo (***Gospod je odločil, da tudi ta božič preživim zunaj Španije***);^[8] ali hrepeni po tem, da bi jih spet videl (***tukaj bom ostal le še kak teden, nasvidenje kmalu***);^[9] ali pa tarna nad počasnostjo rimskih postopkov (***očitno bom te praznike preživel v Rimu***).^[10]

To podkrepi dejstvo, da je Španija, kot bomo videli, v tistem času

predstavljala zalogo zrelih ljudi za Delo in vir novih članov. V Španiji so bila na voljo nujno potrebna sredstva za vzdrževanje dejavnosti. Tam sta se nahajala Generalni svet in Centralni svet, vodstvena organa celotnega Dela – prvi za moške, drugi za ženske. V tistih treh letih od 1946 do 1949 pride v Španiji do dokončnega razmaha, tako da od takrat naprej sledi že stabilen razvoj. V omenjenem triletju se uresničijo tudi prvi skoki v druge države. Vse to nam pojasni, zakaj je bil Madrid za ustanovitelja v tem času kakor privlačna sila.

Drugi dejavnik, ki ga je moral ustanovitelj upoštevati, je bilo izogibanje temu, da bi ga vpletali v družbenopolitične zadeve.^[11] Ravno v Rimu so mu nekateri dostojanstveniki Svetega sedeža, ki so bili za to pristojni, svetovali, naj ne dopušča niti najmanjše priložnosti, da bi mu naprtili kakšno

lažnivo obtožbo: ***Če vas tam ne vidijo, potem si ne bodo mogli izmišljati novih klevet***, so mu govorili.^[12] _____ Jožefmarija je rade volje sprejel ta nasvet, ki konec koncev ni bil nič drugega kot njegovo staro geslo: ***skriti se in izginiti***.^[13] _____

Toda nad vsemi temi razlogi je bil njegov prvi in najgloblji namen: »romanizirati« Delo. Ko je torej preudarjal in ugotovil, da so obstajali argumenti za in proti njegovi navzočnosti v Madridu, je sprejel razumno odločitev ter svoj čas razdelil, tako da je le občasno prebil krajše obdobje v Španiji. V resnici pa se mu ni bilo treba preveč naprezati, da bi prišel do tega zaključka, saj so ga narekovale že same potrebe vodenja Opus Dei. Tako je Rim po božji previdnosti postal središče, h kateremu se je nagibalo Delo v hrepenenju po bližini Kristusovega namestnika na zemlji.

Ustanovitelj je s pomočjo Álvара del Portilla kot generalnega pooblaščenca dejansko vodil Opus Dei iz Rima. Toda preostanek Generalnega sveta in Centralni svet (se pravi centralna organa, ki pri nalogah vodenja pomagata očetu oziroma prelatu Opus Dei, kot ga imenujemo danes) sta se v tistem času nahajala v Madridu. Ta začasna rešitev, pri kateri je bil Generalni svet, na osnovi odobritve Svetega sedeža, razdeljen med Rim in Madrid, ni bila brez slabih plati. Ustanovitelj jih je skušal uravnotežiti s svojo prizadevnostjo, z obilnim dopisovanjem in s pogostimi usklajevalnimi potovanji.^[14]_____

Članom Generalnega sveta, ki so prebivali v Madridu, je puščal razumno mero samostojnosti, da bi bilo mogoče kolegialno odločanje in vodenje:

V moji odsotnosti, jim piše v prvem obdobju, nadaljujte s preučevanjem zadev in tisti, ki ste člani Sveta, jih soglasno rešujte.^[15]

Ustanovitelj je bil po naravi natančen in vselej pozoren na podrobnosti, kar je olajšalo takšno razumevanje na daljavo. Če pa so okoliščine tako zahtevale, je odločitev prepustil zdravi presoji svojih duhovnih otrok, ne da bi skušal vsiljevati osebno gledišče, ki bi zaradi oddaljenosti moglo biti zamegljeno: ***Od tukaj stvari niso vidne z vsemi podrobnostmi***, jim priznava ob neki drugi priložnosti. ***Zato tega, kar vam bom povedal, ne vzemite dobesedno.***^[16]

Hotel je preprečiti, da bi se v Opus Dei ponovilo tisto, o čemer govori zgodovina španske kolonizacije. Kadar so ukazi Vrhovnega kraljevega sveta Indije, ki so bili včasih napisani in izdani brez poznavanja posebnih

okoliščin kraja, kjer naj bi bili izvršeni, prispeli v sodne dvorane osvojenih dežel, so si gospodje sodniki v znamenje spoštovanja do oblasti tiste papirje položili na glavo ter vzklikali: »Temu se podredimo, ne bomo pa tega izvršili.« Tveganje v ustanoviteljevem primeru je bilo drugačne narave. Kako razumeti, ali je tisto, kar je oče povedal, bilo namig, predlog ali pa je šlo za željo, za katero je hotel, da se uresniči? V tem je bil vzrok za to ali ono pomoto, ki je pričala o tenkočutni pripravljenosti njegovih hčera in sinov, da bi z vso ljubeznijo izpolnili katerokoli očetovo željo.

Nekaj takega se je zgodilo na posestvu Los Rosales v vasi Villaviciosa de Odón.^[17] Ustanovitelj je moral osebno ukrepati in pojasniti, da ni primerno sobivati s čebeljo družino; one so namreč zmotno mislile, da je oče izrecno želel ravno

to, in so se odločile na vrtu postaviti čebelnjak.^[18]_____

V letih, ko ustanovitelja daljša obdobja ni bilo v Madridu, je jasno določil naloge, ki naj bi se jim posvečala oba svéta. Trije so bili njegovi cilji, na katerih je slonel napredek Opus Dei, in sicer: več moških in žensk za razvoj Dela, več centrov za njihovo izobraževanje in več duhovnikov za njihovo duhovno oskrbo – ***tri točke, zaradi katerih sem kljub svoji šibkosti v nenehni molitvi in za katere vsak dan goreče prosim pri sveti maši.***^[19]

Minilo je leto dni in znova se je vrnil k tem trem namenom, s katerimi je povzemal vse svoje trenutne skrbi.^[20]_____ Kot vedno je v Jožefmarijevi glavi kipelo od apostolskih zamisli. Nikdar ni bil brez iniciativ, pač pa mu je primanjkovalo gmotnih sredstev, časa in ljudi. Njegovi načrti, sicer stvarni in konkretni, so obsegali

svetovno hrepenenje in cilje, ki so bili zaenkrat nedosegljivi:

Svet je zelo velik – a hkrati zelo majhen! – in treba je razširiti dejavnost od enega zemeljskega pola do drugega.^[21]

Širitveni načrti so bili odvisni od dveh dejavnikov: ena plat so bili ljudje, druga pa stavbe, v katerih naj bi se odvijale apostolske dejavnosti. Tadv a sestavna dela, človeški in materialni, sta šla včasih vstric, včasih pa vsak zase. Proti koncu štiridesetih let, na primer, so ženske po številu zaostajale v primerjavi z moškimi. (***Zavedam se, da vam primanjkuje osebja,***^[22] jim je pisal oče.) Vendar zaradi tega pri svojih načrtih za razvoj ni popuščal in je bil trdno prepričan, da bo naposled vsem potrebam zadoščeno. Sklep, ki ga je naredil ob pogledu na obzorje, posejano z zaprekami, je bil vselej isti: da ga Bog ne bo pustil na cedilu.

Toda njegov optimizem, temelječ na nadnaravnih nagibih, je bil poleg tega združen z zagonom iskrene in stalne volje do premagovanja ovir. Kadar je bilo treba naznaniti kakšno žalostno novico, kaj cenzurirati ali poročati o stiskah, je zato svoje besede vedno sklenil s pridihom zmagoslavnega in spodbudnega veselja:

Ker bomo kmalu imeli dve novi stavbi za študijske centre – Pililla in Molinoviejo – ter še hiše v Santiagu in Barceloni [...] in ker bomo rabili osebje za študentske domove v Rimu, Lizboni in Dublinu (pozneje, naslednje leto, sledijo še: Pariz, Čile, Kolumbija, Mehika in Argentina); in ker bo treba začeti z delom na podeželju, v tiskarni in v kliniki ... potrebujemo ljudi! In treba jih je izobraževati vsak dan bolje.

V prihodnost gledam z velikim optimizmom: vidim vojske svojih

hčera iz vseh držav, vseh ras, vseh jezikov. Dovolj je, če prve izmed njih – z veseljem! – storijo, kar morejo, da bi se pokorno – ancilla Domini! – z vsak dan večjo prizadevnostjo odzvale na klic.^[23]

Kot je razvidno iz pisma, je Delo nujno potrebovalo več ženskih poklicev. Občutno je bilo zlasti pomanjkanje numerarij pomočnic, ki so ključnega pomena za dobro delovanje Opus Dei kot celote. V ta namen je oče med drugim predlagal, da v gospodinjski administraciji novih študentskih domov gospodinjske pomočnice ne bi bile članice Dela. Tako je bilo na primer v domu, odprtem jeseni 1947 v Granadi. **Verjamem**, piše Centralnemu svetu, **da se bo na ta način našlo veliko [duhovnih] poklicev za služkinje.**^[24] Ko so meseci minevali, se je v pismih, ki jih je prejemal od svojih hčera, začela kazati očitna nepotrpežljivost.

Sadov ni bilo in oče je moral prijeti za pero, da bi jih pomiril.^[25]

Jožefmarija je kot ustanovitelj in oče imel v rokah vodstvene vajeti in v Gospodovi navzočnosti je mislil na svoje duhovne hčere: ***Nenehno molim zanje, pravi, da bi bile svete, vesele in učinkovite ter se ne bi izgubljale v drobnarijah.***^[26] Kot dober dušni voditelj in izkušen poznavalec ženske psihologije je svojim hčeram pomagal premagovati strahove, ki so morda zgolj plod domišljije: votle prikazni, neosnovane skrbi, zaradi katerih bi si lahko po nepotrebnem zakomplicirale življenje, če ne bi pravočasno prekinile z nekoristnim tuhtanjem. Saj ni šlo za nič drugega kot za »drobnarije«, ki jih napihne fantazija:

Naj bodo te hčere vedno vesele – servite Domino in laetitia! – in zelo iskrene. Naj brzdajo svojo domišljijo,

naj se ne zadržujejo ob namišljenem trpljenju in naj znajo živeti naše življenje služenja Cerkvi v vsej njegovi veličini, v vsakdanjih, običajnih in majhnih stvareh: tam je namreč Bog.^[27]

In še enkrat jih spomni na to:

Naj si ne zapletajo življenja z namišljenim trpljenjem in s spori zaradi nepomembnih drobnarij, ki jih je treba nemudoma pozabiti, potem ko jih veselo izročimo Gospodu. In tako bodo preproste, ponižne, optimistične, učinkovite: duše molitve in daritve skladno z duhom našega Dela. Zakaj bi ne bili veseli – gaudium cum pace! –, ko pa vendar Gospod hoče naše veselje?^[28]

Od časa do časa je prejemal svežnje pisem, ki so mu jih pošiljali njegovi sinovi in hčere. Zdaj, ko je več mesecev zapored prebil v Rimu, je bila njegova fizična odsotnost še bolj občutna. Tisti, ki so živeli v hiši Diego

de León, kjer je bil študijski center, so ga še posebej pogrešali. Ni ga bilo več med njimi pri živahnih večernih klepetih. Veselje, ki ga je vzbujala njegova navzočnost, vedrost, ki je žarela iz njegove osebnosti, njegove nadnaravne in tako opogumljajoče besede, njegov nasmeh in njegovi izreki – vse to je bilo sedaj tema njihovih klepetov, vendar le v obliki spominov. Z rastjo Dela je postajalo očitno, da je bila zaradi števila članov in večjih razdalj med centri potrebna nova ureditev, način delovanja, ki bi se novim okoliščinam prilagodil brez kakršnegakoli spreminjanja duha in navad, ki so jih živeli od začetka. Med branjem pisem, ki so mu jih pošiljali, je ustanovitelj pripravljал sklepe in usmeritve, da bi čim bolj pomagal svojim duhovnim otrokom:

Eden izmed vas, piše članom Generalnega sveta, mi je dejal, da ga je strah papirologije, ki z razvojem našega apostolata vsak dan narašča.

Ni se je treba bati, treba se je razveseliti, ker je znamenje rasti, tako kot pri človeški osebi po koncu otroštva nastopijo navidezne komplikacije, povezane z osebnimi dokumenti, s spričevali in univerzitetnimi nazivi, z vojaškimi knjižicami itd. Če ohranite našega duha – četudi ni mogoče tisto stalno sobivanje z očetom, po katerem vzdihuje nekdo drug v svojem pismu –, bodo vsak od starejših in še zlasti tisti, ki opravljajo vodstvene naloge v regiji ali v kakšni hiši, znali prinašati tisti nadnaravni in človeški čut, vzdušje krščanske družine, ki je posebna fizionomija našega Opus Dei. Potem pa vse, kar velja vedno: notranje življenje, delo, veselje in rahločutna ljubezen – ljubeznivost! – in na ta način bo strah pred rastjo odveč, saj bo to rast po številu in v kakovosti – študijski centri! – ter v ljubezni do Boga in učinkovitosti.^[29]

* * *

Drugi pomemben očetov namen v tistih letih, ko je Gospoda tako vztrajno prosil, naj pošlje ljudi v Delo, je bilo izboljšanje izobraževanja za nove člane, tako v intelektualnem smislu kot glede vzgoje človeških kreposti. Za izvajanje osebnega izobraževanja, ki se začne z individualnim duhovnim vodenjem vsake duše posebej, je bilo treba vzpostaviti tudi *študijske centre* za moške in za ženske. In če so bile numerarije pomočnice takrat še maloštevilne, je bil to še dodaten razlog – tako je razmišljal ustanovitelj –, da čim prej poskrbi za dobro vzgojo prvih med njimi. Kmalu po prošnji za sprejem so numerarije pomočnice po očetovih napotkih odhajale živeti v Los Rosales. Ko pa so se tam pojavile težave z razporeditvijo dela, so skušali najti rešitev v kakšni drugi hiši:

Še vedno me navdušuje misel, da bi v Moncloi imeli izobraževalni center za služkinje, medtem ko se urejata hiši La Pililla in Molinoviejo,^[30] piše oče.

To možnost so preučili. Izvedba se ni zdela lahka niti ni bil to najprimernejši kraj za študijski center za gospodinjske pomočnice. Marca 1947 se je oče ponovno obrnil na svoje hčere v Centralnem svetu z novim predlogom: Ali bi lahko rešitev našli v okviru administracijena Ulici Lagasca (Diego de León), tako da bi dve ali tri sobe namenili za študijski center?^[31]

V mesecu aprilu vztraja pri tej zamisli in sprašuje, ali bi bilo mogoče to doseči z razmeroma majhnimi stroški:

Ne pozabite, jih spominja, da se začne, kakor je pač mogoče: če bi čakali na človeška sredstva, potem ne bi začeli nikoli. Sredstva – in to

obilna – bodo prišla ob svojem času: to bo nagrada za naše delo in za našo predanost, za našo vero.^[32]

Maja je že bil pripravljen skromen prostor, kjer naj bi kmalu začelo delovati tisto, kar je oče štel zgolj za uvodni poskus in to poimenoval ***zametek študijskega centra za služkinje.***^[33] Konec koncev ni šlo za to, da bi zahteval nekaj nemogočega. Začeti je bilo treba z malim tako kot vedno. Zato je brž iz srca čestital svojim hčeram v Centralnem svetu:

Pravkar so prispela vaša pisma: zelo me je razveselila hiša na Ulici Lagasca, prvi študijski center za služkinje! Rodil se je tako kot vsaka naša dejavnost, tako kot Jezus, v uboštvu in brez gmotnih sredstev: to je prava pot.

Čestitam.^[34]

* * *

Še neko vprašanje je stalno zaposlovalo ustanoviteljeve misli: duhovniki. Njegov načrt širjenja po svetu je vključeval odpiranje novih centrov in za duhovno oskrbo je potreboval večje število duhovnikov, ki bi bili na razpolago za služenje vsem dušam, predvsem pa članom Dela. Vse je bilo povezano kakor zobato kolesje v pogonu. Noben delček ni smel manjkati, saj bi se v tem primeru mehanizem zaustavil. Poleg tega se je bližal odhod v druge države, širjenje po Evropi in Ameriki. Zato je bilo nujno potrebno posvetiti lepo število duhovnikov, kajti poleg duhovniške službe je bila njihova posebna naloga tudi skrbeti za povezanost in duhovno edinost vseh v Opus Dei.

Statistični podatki v zvezi s tem so natančni, vendar jih ustanovitelj nikoli ni uporabljal. Zaradi njegove ponižnosti mu niso bila povšeči zmagoslavja in ponašanje s

človeškim potencialom. To ni bilo v njegovem slogu niti v duhu skupne ponižnosti, ki je vladala v Delu. Bodi dovolj podatek, da je bilo po letih 1944 in 1946 še devet posvečenj med letoma 1948 in 1952, s čimer se je prvim devetim mašnikom pridružilo 44 novih.^[35]_____

Tu je pismo, namenjeno tretji generaciji duhovnikov:

Rim, 18. februar 1948

Naj Jezus varuje te tri moje sinove.

Predragi Juan Antonio, Jesús in Adolfo! Kako rad bi bil z vami na dan, ko vam bo podeljena tonsura! Čeprav bom takrat v Rimu, ste lahko prepričani, da kljub razdalji ne bom daleč od vas.

Kaj naj vam rečem? Da je to velika izvoljenost, ki prihaja od Boga in jo On pošilja znotraj našega Dela, da bi mi, duhovniki (!), bili služabniki

svojih bratov in sester, ki imajo isto poklicanost kakor mi: služabniki ter zgledni po svetosti, delu in veselju; služabniki in nadvse obzirna orodja za izobraževanje in vodenje [...].

Sinovi, vedno oznanjajte našim – in vsem ljudem –, da je učinkovitost apostolskega dela odvisna od tega, ali se ob srečanju z vsakodnevnim križem odzivamo na božjo milost z veseljem in uglajenostjo, z osebno svetostjo.

Sinovi, prosíte Gospoda za veliko poklicev: prosite ga za učene in predane duhovnike, ki bodo v samopozabi znali stalno biti temelj naše edinosti: consummati in unum!

Naj nam naša nebeška Mati, Spes Nostra, Sedes Sapientiae, Ancilla Domini, pridobi milost, da bomo duhovniki po meri Srca njenega Sina in po meri njenega brezmadežnega Srca.

Blagoslavlja vas vaš oče,

Mariano.^[36]

Ko se je naslednje leto vrnil v Španijo, so bili duhovniki ***do vratu zasuti z delom za duše.***^[37] Leta 1952 je imel skupaj na razpolago kakšnih petdeset duhovnikov, toda centri, ki so se odpirali v tujini, so nove generacije mašnikov kar požirali. Ustanovitelj je problem sicer rešil, vendar nikdar ni mogel reči, da bi imel enega samega duhovnika preveč.

Če odmislimo popravke in opozorila, potem v obsežni vodstveni korespondenci tistih let ni najti drugega kot iskrene ustanoviteljeve pohvale tistim, ki so delali pod njegovo taktirko.

Pri svojih hčerah v Centralnem svetu hvali njihovo zaupanje in poslušnost:

Predrage! Vidite, kako stvari napredujejo? Zelo dobro uspevajo tiste duhovne vaje v Zurbaránu. Zelo dobro napredujeta Abando in Moncloa. Zelo dobro se razvija apostolat med služkinjami. Zelo dobro bodo polagoma stekle zadeve v Los Rosales. Hvala Bogu! Pojdimo torej z obilico veselja naprej.^[38]

Svojim sinovom iz Generalnega sveta izreka priznanje za njihovo dobro presojo in veliko opravljeno delo:

Splošni vtis ob vsem skupaj je izvrsten, piše Álaru iz Madrida. Opazno je, da se z meseci krepi zrelost in učinkovitost. Bog je tukaj. V moji odsotnosti so na splošno zadeve vodili zelo dobro.^[39]

Prav tako ne pozabi pohvaliti tega, kar je videl v študijskih centrih, in prizadevanja svojih dvajsetih sinov, ki so sestavljali deveto generacijo duhovnikov, posvečeno 1. 7. 1951:

Zelo zadovoljen sem tudi z novimi duhovnički. To bodo zares sveti, učeni in veseli duhovniki. Sploh ne morem, da se ne bi kar naprej zahvaljeval.^[40]

↗ Naslednje poglavje

↗ Nazaj na kazalo

.....

^[1] Pismo, EF-490728-1. *Sub tuum praesidium* – pod tvoje varstvo.

^[2] Pismo članom Generalnega sveta, EF-490731-1.

^[3] Pismo, EF-490829-2.

^[4] *Prav tam* in Pismo članom Generalnega sveta, EF-490728-1.

^[5] Pismo članom Generalnega sveta, EF-490818-1. *Laus Deo* – slava Bogu.

[6] Pismo članom Generalnega sveta,
EF-490728-1.

[7] Pismo Joséju Maríi Hernándezu
Garnici, EF-471127-2.

[8] Pismo Carlosu Munárrizu
Escondrillasu, EF-471218-3.

[9] Pismo Joséju Luisu Múzquizu de
Miguelu, EF-480318-2.

[10] Pismo članom Generalnega sveta,
EF-461206-2. Samo enkrat, konec
februarja 1949, po odhodu
madžarskih uradnikov iz vile, izrazi
članom Dela v Italiji svojo željo, da bi
se vrnil v Rim vsaj za kratko obdobje,
za časek (prim. Pismo iz Madrida,
EF-490228-1).

[11] Prim. Pismo monsinjorju Angelu
Dell'Acqui, EF-641014-1.

[12] *Pismo 8. 12. 1949, št. 13.*

[13] *Prav tam.*

^[14] Prim. Álvaro del Portillo, *Sum.* 735; Javier Echevarría, *Sum.* 2214; Joaquín Alonso Pacheco, *Sum.* 4682. Ta položaj je trajal do septembra 1956; namreč na drugem generalnem kongresu Opus Dei, v Einsiedelnu, je bilo odločeno, da se Generalni svet premesti v Rim.

^[15] Pismo, EF-470225-2.

^[16] Pismo članom Generalnega sveta, EF-470307-2. ***Encarnita vam bo podrobno predstavila***, sporoča Centralnemu svetu, ***kako tukaj gledamo na nekatere neodložljive zadeve; vendar je potrebno, da jih preuči ta Centralni svet na kraju samem, in tako bo bolj jasno, kaj je najbolje*** (Pismo, EF-470424-1).

^[17] Prim. Pismo članicam Centralnega sveta, EF-470307-1.

^[18] Prim. Pismo članom Generalnega sveta, EF-470424-2.

[19] Pismo članom Generalnega sveta, EF-470207-2. Istega dne je pisal članicam Centralnega sveta in jih prosil, naj molijo za te tri namene; prim. Pismo, EF-470207-1.

[20] Prim. Pismo članom Generalnega sveta, EF-471204-1.

[21] Pismo članom Generalnega sveta, EF-480610-1.

[22] Pismo članicam Centralnega sveta, EF-470312-1.

[23] Pismo Joséju Maríi Hernándezu Garnici, EF-471211-1. *Ancilla Domini* – dekla Gospodova.

[24] Pismo, EF-270424-1. Poimenovanje tistih numerarij, ki skupaj s svojim nadnaravnim poklicem obenem prejmejo tudi strokovni poklic, da se posvetijo gospodinjski oskrbi centrov Opus Dei, se je izkristaliziralo šele čez čas. Tukaj ustanovitelj o njih govori še kot o *sirvientas*, služkinjah,

z izrazom, ki je bil v Španiji splošno razširjen. Pozneje je bilo izbrano ime *numerarias auxiliares*, numerarije pomočnice.

[25] Prim. Pismo članicam Dela v Granadi, EF-480218-2.

[26] Pismo Joséju Maríi Hernándezu Garnici, EF-471211-1.

[27] Pismo Joséju Maríi Hernándezu Garnici, EF-480122-2. *Servite Domino in laetitia* – služite Gospodu z veseljem (Ps 100,2).

[28] Pismo Joséju Maríi Hernándezu Garnici, EF-480129-2. *Gaudium cum pace* – veselje in mir.

Čez kratek čas mu ponovno piše: ***Naj vse te hčere ne pozabijo, da si nimajo pravice delati namišljenih skrbi in trpljenja. Imajo samo razloge za veselje in s tem obveznost, da so podobne svoji Brezmadežni Materi, ki je močna***

in vedra, vselej ob svojem Sinu

(Pismo Joséju Maríi Hernándezu Garnici, EF-480218-3).

[29] Pismo, EF-470214. Branje pisem, ki so mu jih pisali njegovi sinovi in hčere, je očetu pomagalo ohranjati misel nanje v Gospodovi navzočnosti, doživljati ter z njimi deliti radosti in tegobe in celo nadaljevati z duhovnim vodenjem na daljavo. V tem smislu je na primer k pismu, ki mu ga je iz Los Rosales poslala ena od njegovih hčera, pripomnil: ***Na podlagi tega, kar sem prejšnji teden prebral v nekem pismu, me skrbi naslednje: v Los Rosales – in pozneje v drugih hišah prav tako – naj ne pozabijo, da delavnica ni cilj, ampak sredstvo. Zato je na prvem mestu celoten načrt duhovnega življenja, vsaka stvar ob svojem času, ne da bi karkoli okrnili zaradi ročnega dela. Je to jasno?*** (Pismo Joséju Maríi Hernándezu Garnici, EF-471211-1).

[30] Pismo članicam Centralnega sveta, EF-470225-1.

[31] Prim. Pismo članicam Centralnega sveta, EF-470320-1. Iz predlogov, ki jih navaja v nadaljevanju (izprazniti določeno sobo v prostorih administracije in jo spremeniti v shrambo ter v sedanji shrambi zraven kuhinje urediti dodatno spalnico za osebe, ki tam živijo), je jasno, da se je oče dobro spominjal, kakšna je bila prostorska razporeditev v administraciji.

[32] Pismo članicam Centralnega sveta, EF-470424-1.

[33] Pismo Joséju Maríi Hernándezu Garnici, EF-471211-1.

[34] Pismo, EF-470521-1; prim. Pismo članicam Centralnega sveta, EF-480311-1.

[35] Dne 25. 4. 1948 (tretja generacija) so bili posvečeni trije duhovniki; 6. 6.

1948: trije duhovniki; 26. 12. 1948: dva; 4. 11. 1948: eden; 14. 11. 1949: štirje; 20. 7. 1950: eden; 1. 7. 1951: dvajset; 15. 7. 1951: dva; 27. 7. 1952: 8 duhovnikov. Prim. AGP, *Poročila o duhovniških posvečenjih*, 660-3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 in 11.

[36] Pismo članom Dela, ki bodo prejeli duhovniško posvečenje; to so bili: Juan Antonio González Lobato, Jesús Urteaga Loidi in Adolfo Rodríguez Vidal, EF-480218-4.

Consummati in unum – popolnoma eno (Jn 17,23). *Spes Nostra, Sedes Sapientiae, Ancilla Domini* – naše upanje, sedež modrosti, dekla Gospodova.

[37] Pismo iz Madrida Álvaru del Portillu, EF-490409-1.

[38] Pismo, EF-470320-1.

[39] Pismo, EF-480421-1.

^[40] Pismo iz Madrida Álaru del
Portillu, EF-510118-1.

Andrés Vázquez de Prada

© Fundación Studium

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/2-vodenje-
med-rimom-in-madridom/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/2-vodenje-med-rimom-in-madridom/) (9. Avg.
2025)